

MAN hører straks det høje C, når man åbner døren til Lone Koppels lejlighed. Det er imidlertid ikke den kgl. operasangerinde, som har hjemmearbejde, men husets 1-årige datter, hvis kraftige røst giver løfter om, at 3. generation af Koppeldynastiet er i gode hænder.

Familiens overhoved er komponisten, professor Herman D. Koppel, der foruden Lone Koppel har datteren Therese, som er pianistinde, sønnen Thomas, som er komponist og den 17-årige Anders, der både spiller klarinet og maler. En bror til Herman D. Koppel er kgl. koncertmester Julius Koppel, hvis kone Else Marie Bruun også er medlem af Det kongelige Kapel.

JEG ER INGEN KARRIEREKVINDE

HVORDAN finder man i Koppel-familien ud af, hvem der kan hvad?

— Jeg blev skam ikke udpeget til at blive sangerinde, hvis det er det. De mener, lige så lidt som min søster blev udpeget til at blive pianistinde. Selv da jeg gik til optagelsesprøve på konservatoriet, havde jeg ingen bagtanker om nogen sinde at komme til at stå på en scene.

— Havde fader det?

— Om jeg blev skubbet frem — overhovedet ikke! Der har aldrig været nogen form for indblanding, men min far var vældig sød til at akkompagnere mig, da jeg først fandt ud af, at jeg kunne lide at synge.

— Er Koppel-klanen en slags »Indenfor murene« 1964?

— Det tror jeg bestemt ikke, man kan sige — jeg synes, der kommer en masse liv ude fra, men selvfølgelig består der et vidunderligt sammenhold og en meget stærk familiefølelse.

— Og nu kalder den store verden.

— Jeg slipper aldrig familien

— man må én gang for alle erkende, at når man gifter sig, må man renoncere på noget andet — simpelt hen fordi man ville være et umenneske, hvis man havde i sinde at fortsætte med at give 100 procent af sig selv til karrieren — så skulle man lade være med at gifte sig. Jeg har sagt det før, men det skal siges igen — jeg er afgjort ikke nogen karrierekvinde.

— Men karrieren byder Dem at skrive kontrakt med Kieleroperaen.

— Jeg har bundet mig for 2 år, men håber at bevare tilknytningen til Det kgl. Teater. Der bliver tre premierer om året med højst 4 ugers prøvetid og ikke mere end 50 forestillinger, så der bliver jo alligevel tid til hjemmeliv. Og ellers må jeg lindre på smerten ved at klistre en masse fotografier af familien op på gardrobevæggen.

— Hvad har Kiel som de andre ikke har?

— Den har dirigenten Peter Ronnefeldt og instruktøren Friedrich Petzold — de to har bl.a. gjort deres til, at Kieleroperaen i dag regnes for en lille perle i tysk opera-liv. Og i Kiel får jeg nogle af de partier, som jeg elsker højest: Donna Anna i Don Juan, grevinden i Capriccio og Marie i Wozzeck.

— Mange andre har haft bud efter Dem.

— Ja, efter premieren på Ariadne kom tilbuddene faktisk strømmande — både fra Wien, München, Zürich, Düsseldorf og Bayreuth, og det er jo vanvittigt fristende, men jeg vil kun gøre det, der virkelig interesserer mig.

— Der er ikke mange, der kan tillade sig at vælge og vrage i en alder af 26.

— Det er jo netop det, der er så dejligt — at jeg faktisk kan tillade mig at være kritisk.

— Det var ikke Deres største problem på Det kongelige?

— Nej, inden Cavalleria Rusticana og Tannhäuser dette efterår havde jeg kun haft to partier på to år, og for en sanger må der helst ikke gå for lang tid imellem hver opgave — så bliver man nervøs. For en kunstner er det en pligt at forsøge noget nyt — derfor glæder jeg mig til at prøve kræfter i Kiel.

— Hvad siger Deres mand til udlændigheden?

— Han er heldigvis meget glad for mit arbejde og er en enorm støtte for mig. Det må være forfærdeligt for en sangerinde at være gift med en jaloux ægtefælle, der ikke kan forstå, at der kan være visse vanskeligheder forbundet med at vandre lige fra en hed omfavne på scenen hjem til kødgrøderne.

— Det må ikke være mindre forfærdeligt at skulle omfavne en kollega, man måske ikke kan udstå.

— Hver gang jeg har skullet været lidenskabelig på scenen, har jeg faktisk følt det — man er i den grad en del af rollen, at man overhovedet ikke tænker på, om den pågældende sanger er dum eller ej.

— Men det må nu alligevel forbyde charmen, hvis han ikke er det.

— Det betyder da fantastisk meget! I fjernsynsudgaven af Tosca synger jeg sammen med Ib Hansen og Hartmann — det er helt vidunderligt — dem lever man sammen med, mens

man godt kan komme ud for nogen, som ikke føler, hvor det er, man vil hen eller forstår, hvad man mener. Det er bl.a. én af grundene til, at de operaer, hvor man har to skiftende hold til at udføre hovedpartierne, næsten er to forskellige forestillinger.

GAR man som operasangerinde ikke i en evig skræk for at blive forkølet?

— Selvfølgelig gør man alt for at undgå det — man vil

jo nødtigt være den, der vælter en forestilling.

— Da De efter eget udsagn ikke er karriere-kvinde, kan De måske komme med et par bekvemte ord om kvindernes karriere-jag i det herrens år 1964.

— Det er jeg bestemt ikke den rette til at udtale mig om — jeg kan nemlig slet ikke sætte mig i den situation, at jeg ikke var sangerinde. Tanken ligger mig fuldstændig fjern — jeg ville faktisk ikke ane, hvad jeg skulle stille op med mig selv...

- JEG SLIPPER ALDRIG FAMILIEN...

I Kiel får jeg nogle af de partier, jeg elsker højest -
gifter man sig, ville man være et u-menneske,
hvis man satte alt ind på karrieren, siger
operasangerinden Lone Koppel bl.a. i denne samtale
med Siri Bing